

[Rytter.]

men han sagde til dem, eller hvis det var Børn, til deres Forældre: Sagen foreligger saadan, at der vil ske Frifundelse, men det er blevet mig meddelt, at hvis det sker, vil Besættelsesmagten tage de frifundne; jeg vil blot sige jer det, for at I kan tage Stilling til det. Naar de saa spurgte, hvad de skulde gøre, sagde han: det har jeg i og for sig ikke noget at gøre med, men jeg vilde bede Politiet tage sig af Sagen, saa at de kan komme i Beskyttelsesarrest. Og hvis Forældrene eller de paagældende vilde have det, saa satte i hvert Fald Københavns Politi dem ind, men frifundet var de, og de kunde komme ud, naar de ønskede det.

Denne Dommer har paa en god Maade varetaget Danmarks Interesser. Han har haft med Kommunistloven at gøre. Ja vel, men som jeg sagde før, saa var det nødvendigt at gaa frem paa den Maade. At have Mistillid til en saadan Mand forekommer mig meget uheldigt, men lad os som sagt tale aabent om det. Man sætter ikke blot en Plet paa de enkelte Dommere, men paa Dommerstanden i det hele taget. Man siger nu, at de almindelige Dommere ikke kan faa Lov at fungere, uden at de faar Justitsministerens Velsignelse dertil. En Frihedskæmper, der skrev i et Dagblad, kaldte det en utilbørlig Sigtelse mod den danske Dommerstand. Jeg vil ikke her paa Talerstolen bruge saa stærke Ord, men jeg vil sige, at det er under alle Omstændigheder en uberettiget Sigtelse. Der risikeres ingen Ting ved at gaa efter de almindelige Regler, og for mig vil det være en Glæde at kunne telegrafere til Udlandet: Vi har ingen Særdomstole her i Landet. Jeg ved godt, at man vil telegrafere det alligevel, men det er vildledende, fordi man ikke vil lægge Vægt paa det, det kommer an paa: Har Justitsministeren Indfyldelse paa disse Domstole, eller har han det ikke?

Man bør lægge Mærke til, hvad der foregaar i Øjeblikket i Norge. Man ser der, at et af Hovedanklagepunkterne mod Quisling er det, at han har nedsat Særdomstole. Er det ikke ganske mærkværdigt, at vi her indfører Særdomstole, samtidig med at et af Anklagepunkterne mod den Mand i Norge, som ingen har nogen som helst Respekt for, er, at han har nedsat Særdomstole, og de bestod skam ogsaa af Dommere, men rigtig nok af Dommere, han selv havde udnævnt, og som han mente var særlig egnede. Jeg ved, at den højtærede Justitsminister har udført et godt og stort Arbejde og har gjort alt muligt for

at nærme sig Reglerne for de almindelige Domstole, men der bliver stadig væk det tilbage, at Justitsministeren kan gribe ind. Hvor kan Justitsministeren gribe ind? Han kan gribe ind ved Underretten. Og skal Sagen appelleres fra Underretten, kræves der Tilladelse fra Ankenævnet. Justitsministeren bestemmer Sættelsen af Ankenævnet, altsaa ogsaa der gør Justitsministerens Indfyldelse sig gældende. Saa kommer Sagen til Landsretten. Ogsaa ved Landsretten fungerer de Dommere, som Justitsministeren bestemmer. Saa skal Sagen til Højesteret, og der skal den først for Justitsministeren — igen er det Justitsministeren. Man ser altsaa, at Justitsministeren gaar igen paa alle Punkter, og det er det, der efter min Mening er det uheldige.

Og nu det andet Argument: Ja, men hvis man ikke gaar med til det, er det fordi man har Mistillid til Justitsminister Busch-Jensen; Hr. Busch-Jensen er saadan og saadan, og derfor kan man godt overlade det til ham. Jeg vil sige til den højtærede Justitsminister, at jeg vil give ham en utvetydig Attest for Retfærdighed og for alt det gode, den højtærede Justitsminister kunde ønske jeg skulde sige om ham. En saadan Attest er jeg villig til at give til Hr. Busch-Jensen, til *Overretssagfører* Busch-Jensen og til *Justitsminister* Busch-Jensen paa de Omraader, hvor Justitsminister Busch-Jensen skal optræde *alene*, men jeg er ikke villig til det paa de Omraader, hvor den højtærede Justitsminister træder ud i det store Mørke. Som Justitsminister er han nemlig Medlem af et kollegialt Raad paa 18 Mand, hvor disse Ting skal vedtages. Der er Mennesker, der staar bag ved ham, det, vi Rigsdagsmænd kalder Vælgerne, og som han er nødt til at tage Hensyn til, som Forholdene for Øjeblikket ligger. Jeg vil sætte Sagen paa Spidsen og nævne et Eksempel. Lad os tænke os, at Justitsministeren møder frem med 4 Dommere. Sagen kommer for i et Ministermøde, og der bliver sagt: Nej, *den* Dommer skal *ikke* med, eller *den* Dommer skal med. Paa den Maade glider Ansvaret bort og over paa en ubestemt Masse. Det er efter min Mening det farlige, at det bliver en ubestemt Masse, der staar med Ansvaret, og ikke Justitsministeren, idet Justitsministeren kan blive overstemt her. Naar jeg derfor ikke kan gaa med til dette, er det ikke, fordi jeg ikke har Tillid til Ministeren, men fordi Ansvaret som sagt flyder ud i noget ubestemt, og det gaar ikke an. For den højtærede Justitsministers egen Skyld forstaar jeg ikke, hvorfor han ikke vil